

Comment. In Danielem

- tur, immortalitatem in altera vita viris iustis reservari putabant. Loquens Antiochus idolorum cultor de patre suo, qui ex hac vita migraverat, vt 2. Machabæorum libro prodium est capite 11. ait, patrem suum fuisse inter Deos translatum. Et Romani veteres in exequiis funeris Imperatoris de republica benemeriti, in illa ultimi dici celebritate tabernaculum construebant, in quo erat aquila, cui supponebant ignem, quo illa exagitata volabat: in sublime, animam defuncti, vt ipsi credebant, in coelum adductura, vbi æternitatem adeptæ quo sempiterno frueretur.
- Herod. Blondus** Author est Herodianus, quem cita Blondus libro 2. Romæ triumphantis. Hanc funebrem magnificientiam aliqua ex parte celebrasse Troianos tradit 11. Aeneidos Vergilius. Trismegistus in epistola ad Esculapium aperte asserit animam rationis participem esse immortalem. E in 1. Pymandri dialogo vbi se huius immortalitatis facit assertorem, loquens de separatione animæ à corpore: Tunc animus, inquit, harmoniæ motione exutus ad optatam naturam reuertitur, vim propriam habens, acque vnâ cum his, quæ illic sunt, patrem laudibus effert. Pythagoras & Laertii. Thales Milesius, vt Laertius ait, fuerunt immortalitatis animæ acerrimi vindices & assertores. Euripides asseueranter affirmat cœcos esse æterna domicilia animarum beatarum. Plutarchus in oratione consolatoria pulchra asserit de æternis præmiis & suppliciis in altera vita, quibus animorum æternitas comprobatur. Seneca. Similiter Seneca poeta in multis Tragediis: & alter Seneca philosophus in libro de morte immatura, & in libro naturalium questionum, & in multis epistolis. Anaxar. Philo. Anaxarcus, vt refert Philo in libro, quod omnis probus liber est, & post eum Brufonius Contursibus in libro facietiarum, & exemplorum. 2. cum à Necroreonte Cyprityranno tunderetur, ac verberaretur, Cæde, inquit, cæde Anaxarchi corpus, nam Anaxarcum non vulneras. Sensit vir egregius animam immortalem non cædi, etiam si corpus verberibus cæderetur. Idem narrat Xiphilinus de Thrasea Petro, qui suæ ætatis Romanos fortitudinis, & rerum tolerantia superabat. Nam cum ei Nero ferrum flammamque minitaretur, Nero, inquit, occidere corpus meum potest, me autem laedere non potest. Aelianus in libro terdecimo variæ historiæ scriptum reliquit, interrogatum Cercidam Megapolitanum, qui morbo laborabat, num libenter migraret è vita, respondisse: Quid ni? Delector separatione animæ à corpore, quoniam ad eas oras ascendam, vbi videbo ex philosophis Pythagoram, ex poetis Homerum, ex musicis Olympum, & alios viros in omni scientiarum genere præstantissimos, qui literarum monumentis nomen sibi immortale pepererunt. Prodidit Niciphorus Callistus memoriæ libro 11. historiæ ecclesiasticæ, fuisse quendam Aegyptium, qui se ab hominum coetu in solitudinem receperat, huius veritatis adeo assertorem, vt cum ei quidam nuntiaret patris mortem, responderet. Noli delirare: desine impiè loqui: pater enim meus immortalis est. Manilius libro quarto animas asserit immortalitate muniri. Idem astruit Phocilides, quem ad hoc citat Dominicus Mirabelius. Zoroastres quem refert Ioannes Picus Mirandulanus, animas aiebat aligeras esse, & ad cælum solutas corpore volare. Iamblicus in vltimo capite de mysteriis eandem sequitur sententiam: in qua etiam est Proclus Platonicus in libro de anima & angelo, ita dicens: Non est naturale animis vnâ cum corporibus semper vitam degere, & in generatione versari: immo separata vita, immaterialis & incorporea magis est animis consentanea. Et paulopost: Sicut in cœlo sunt animæ iustæ, in tartaro autem impiæ: sic in generatione plures quidem præuæ sunt, paucae autem probæ. Sallustius in Bello Catilinario has voces literis mandauit: Natura diuitiarum & formæ gloria fluxa, ac fragilis est: virtus clara æternaque habetur. Et alibi: Ingenij præclara facinora vt anima immortalia sunt. Vergilius in sexto Aeneidos animas à corpore separatas viuere asserit. Eodem modo Ouidius

Aelia.

Niciph.

Manil.

Phocili.

Mirabi.

Mirad.

Iambli.

Proclus

Sallust.

Vergil.

Ouid.

in